

Rock'n'sport

Interviu cu
VIDEO - topul
regizorilor si
millionari
FILM - americani
ROCK - Carmen Galin
Candy Dalfer
TOP 30 - The Beatles
SPORT - Lothar Matthaus
Steffi Graf

PRIMI PASI

Un joc plăcut, cu mici greșeli dar cu mari satisfacții, acesta este mecanismul de naștere al fiecărui număr. Un grup de entuziaști fără vîrstă care-și iubesc meseria, încearcă să vă ofere nou și istorie din trei domenii care aparent n-au nimic în comun. Spun aparent, pentru că timpul liber le include pe toate, pentru că fiecare publicație, cotidian sau săptămînal, informează cum poate asupra evenimentelor din lumea sportului, a muzicii, a filmului. Aici, se regăsesc împreună și acest fapt vă va ajuta să vă rupeți timp de mai multe minute, de grijile zilnice. Treptat vom stabili legătura cu cei care citesc aceste 12 pagini și sugestiile sosite la redacție vor căpăta răspuns în fapte. O primă rubrică pe care "echipa redacțională" v-o pune integral la dispoziție este cea a "Telespectatorului". Cele mai reușite cronici vor fi publicate și periodic premiate.

O altă veste bună pentru iubitorii muzicii, de astă dată! "CURIERUL NAȚIONAL" sponsorizează emisiu-

nea radiofonică "VINERI NOAPTEA... ÎN DIRECT" (programul "România Actualități") în cadrul căreia, pe parcursul celor 5 ore, veți asculta secvențe din clasamentul nostru. Pentru prima oară în țara noastră, lista melodiilor pe care le pot dedica radio-ascultătorii, este publicată într-un cotidian. În fiecare vineri veți găsi la rubrica "TOP '91" din "Curierul Național" titlurile ce vă stau la dispoziție în timpul nopții, pentru a deveni cadouri făcute celor dragi.

POP, ROCK'N SPORT vrea să devină prietenul ideal pentru sfîrșitul de săptămîină, să vă însoțească în călătorii, să vă incite curiozitatea, să vă determine să alergați la cinematograful, să împrumutați casete video, să mergeți la meciuri de tot felul (sau să faceți sport de dragul artei), să cumpărați discuri (chiar și la suprapreț), să depistați cele mai bune discoteci sau cele mai bune posturi de radio.

Vrea cam multe, nu-i așa? Dar recunoașteți că ar fi frumos să se întîmple așa, măcar o dată... la 7 zile!

supliment săptămînal al cotidianului
CURIERUL NAȚIONAL

TINA
TURNER

de toate

SAXOFONISTUL AMERICAN ȘI CLARINETISTUL EDDI BARREFIELD a încetat din viață zilele trecute. Conform declarației văduvei Consuela, Eddi Barrefield a murit în urma unui atac de cord.

În cei 60 de ani de carieră Eddi Barrefield a cîntat, în special, cu orchestra Count Basie, cu Cab Calloway și Duke Ellington. El a compus și a aranjat bucăți muzicale pentru Benny Goodman, Glenn Miller, Paul Witeman și Jimmy Dorsey. A apărut, de asemenea, în multe filme muzicale, cum ar fi: „Every Day's a Holiday” și „The Night They Raided Minsk's” alături de Louis Armstrong. (Orlanda Deladi).

ACTORUL AUSTRALIAN MEL GIBSON, cunoscut publicului nostru din seria de filme cu Mad Max din Lethal Weapon, Road warrior, a reperat un răsunător succes interpretîndu-l

pe Hamlet în ultima ecranizare shakespeariană semnată de Franco Zeffirelli și pregătește un rol simpatice în comedia sentimentală: The Rest of Daniel — sperăm un nou succes. (L.C.)

POP
Rock'n Sport
Supliment editat de „Presa liberă” în asociere cu cotidianul societății „Curierul național”
Tiparul executat de Combinatul Poligrafic București

A REVENIT KOJAK! Cu încă încercarea de a reveni pe marele ecran, cu roluri specifice, Telly Savalas continuă să rămână în conștiința oamenilor ca superpolițistul cu inimă de aur și cu personalitate remarcabilă, Kojak. Așadar, Savalas

reînvie în rolul lui Kojak, personajul care i-a adus renumele în anii '70. Promovat, în anii trecuți, de la locotenent la inspector, așteptăm să vedem dacă Savalas îi va permite lui Kojak să supraviețuiască mai mult decît primele patru episoade care au fost deja turnate în America. Cit va mai rezista Kojak cu atitudinea lui stînd ușor apăsător spre spate, plasînd mereu ironii, consumînd acadele și rostînd „cine iubește, ya, baby”? Telly Savalas nu este singurul actor care a revenit la un personaj care l-a făcut celebru! Peter Falk a hotărît să revină pe micul ecran în personajul (devenit) nemuritor al lui Colombo, alți superpolițist. (M.V.I.)

KINSKI AMENINTAT CU PISTOLUL. Lumea filmului îl recunoaște pe Werner Herzog drept un... original. Datorită acestei „caracteristici”, pentru rolul principal din „Fitzcarraldo” au fost schimbați mai mulți actori. În film este vorba despre capturarea unei nave cu abur în jungla peruviană. După cîteva luni de filmare, Mick Jagger a eliberat rolul principal, fiind înlocuit cu Klaus Kinski. La rîndul său, acesta a decis să renunțe la faimă. Numai că Herzog era atent! L-a prins pe Kinski urcîndu-se într-o barcă cu motor, cu valizele făcute și cu un revolver îndreptat către actor, i-a spus: „Sînt șase gloanțe înăuntru, Klaus, cinci pentru tine și unul pentru mine, dacă pleci.” Cunoșcîndu-l bine pe Herzog din timpul unei colaborări anterioare, Kinski a rămas și a terminat „Fitzcarraldo”. Ulterior, a spus despre director: „N-am văzut un altul mai nebun ca ăsta!” (M.V.I.)

EDDIE MURPHY CONTRA SYLVESTER STALLONE. Probabil că nu știți că una dintre cele mai bune comedii din istoria filmului, „Beverly Hills Cop”, timp de 11 ore din lungă sa perioadă de concepere a fost, suta la sută, o peliculă care nu avea nimic de ris. Inițial, Mickey Rourke trebuia să fie distribuit în rolul principal. Apoi, a fost rîndul lui Sylvester Stallone să cocheteze cu ideea. Dar, după 17 proiecte de scenariu, cineva (providențial!) a sugerat ca rolul să-i fie atribuit lui Eddie Murphy și filmul să devină comedie. Și ce comedie! Compania „Paramount” i-a dăruit lui Eddie un angajament pentru mai multe filme și un birou de plus — ocupat anterior de Stal-

lone. Sly nu a stat cu mîinile în sin. A refăcut scenariul pentru „Beverly Hills Cop” care a devenit baza pentru noul său film, „Cobra”. (M.V.I.)
La Londra, două faimoase nume — OLIVIER și REDGRA-

VE urcă din nou pe scenă, cu ocazia unei montări a piesei Trei surori de Cehov. Regia spectacolului este semnată de fiul lui Laurence Olivier — Richard. Printre interpreți: Joan Plowright, prima soție a cunoscutului actor, fiicele Tamsin și Julia — Kate Olivier ca și fiicele lui Michael Redgrave: Vanessa și Lynn, alături de nepoata Jemma. Cea care domină această „afacere de familie” este se pare Vanessa Redgrave (vă mai amintiți „Blow-up”? în rolul Olga.

EPILOG LA GULDENBURG. Pușinii sînt nobilii „de viață” care dețin castelele strămoșilor lor. Mai pușinii sînt cei care reușesc să le mențină splendoarea de altădată. Printre aceștia se numără și contele german NICOLAUS BERNSTORFF, proprietarul castelului unde, la mari insistențe și contra unor substanțiale sume, s-a turnat serialul de televiziune „Mostenirea familiei Guldenburg”. Bă-

nulose că vă amintiți scena finală din unul din episoade în care șefa clanului Balbeck (interpretată de actrița germană Ruth Maria Kubitschek), devenită alcoolică și dependentă de medicamente, își trăiește ultimele momente, amețită de amintiri. Scena se petrece sub un uriaș candelabru din cristal, din salonul reședinței Guldenburgilor. Ei bine, acest candelabru care cîntărește 1000 kg și valorează 200.000 DM, a fost... furat. Cum? De cine? Poliția nu poate răspunde. Probabil, spun gurile rele, de un cinefil îndrăgostit care a văzut și revăzut serialul... (A.C.)

RIVALITATE POST-MORTEM. În anul 1962, cînd s-a început proiectul filmului „Gandhi” care cîntărește 1000 dhi!, Pandit Nehru, cunoscutul oponent al lui Gandhi, l-a rugat pe Sir Dickie, Richard Attenborough, să-l distribuie în rolul principal pe Alec Guinness. Numai că, după o luptă de 20 de ani pentru a pune pe peliculă

povestea vieții marelui bărbat de stat indian, Sir Dickie l-a distribuit pe Ben Kingsley. Și se pare că bine a făcut pentru că jocul lui Ben a convins publicul și juriul care i-a acordat un rîndit Oscar. Ar fi avut Alec Guinness același succes? Greu de apreciat. (M.V.I.)

REGIZORUL FEDERICO FELLINI va realiza pentru al treilea canal al televiziunii italiene RAI o serie de filme cu durata de o oră intitulată generic „Notițe ale unui regizor”, relativ reflectiv, schițe ale unor posibile întâmplări, fantezii. Fellini lucrează de peste un an la această idee care a stîrnit entuziasmul directorului RAI-3, Angelo Guglielmi. (CR. S.)

Coafurile bărbătești din anul trecut au înscris, printre altele, și o „idee cinefilă” — părul tuns scurt la spate iar cu o diabolică mașină de tuns zero se poate obține pe această porțiune conturul inconfundabil al lui Mickey Mouse. Ce-ar spune Disney de-ar putea vedea?

ROCK RETROSPECT

AM PRIMIT la redacție o serie de fotografii color (Jethuro Tull în concert la Los Angeles în 5.12.1989) prin amabilitatea patronului firmei americane ROCK RETROSPECT, domnul Ralph Hullet. Cei interesați de fotografiile inedite din lumea muzicii pop/rock (Grateful Dead, AC/DC, Aerosmith, Frank Sinatra, Iron Maiden, Rod Stewart ș.a.), majoritatea în concert, pot obține o listă completă a disponibilităților precum și informații privind prețurile acestor firme scriînd pe adresa: GABRIEL PETRIC, str. Avram Iancu nr. 4, ap. 5, 2600 Orăștie, jud. Hunedoara. (Vă rugăm să alăturați un plic timbrat!).

Calitatea pozelor este deosebită, dar ele nu pot fi publicate alb/negru.

MAI RECE CA PITONUL. Simpaticul comentator sportiv internațional MAX WALKER are un hobby (prietenii spun un „fix”) — șerpii.

Pe coperta ultimei sale cărți „How to Puzzle a Python” este înfățișat cu un piton încolăcit în jurul gîtului, care îi atinge, grațios, fața cu limba-i ascuțită. În una din paginile cărții, M. W. consemnează cu umor și ironie: „La îmbrățișarea sa (a pitonului) am simțit mai multă căldură decît atunci cînd am întîlnit-o pe regina Elisabeta pe terenul de cricket „Lord” și doar ea mă simpatiza...”

Cartea, a patra din seria romanelor sale „How to” (Cum să) se bazează pe întâmplări din viața de zi cu zi. Scrise cu mult umor și vervă, cărțile sînt gustate de marele public și dispar imediat. Orice apariție este un „best seller”. Și, totuși, Max Walker nu este un om bogat. Cheltuieste tot ce câștigă. În nota mucalită cunoscută, spune prietenilor: „Scriu ca să distrez și eu ce-am distrat mă distrez”. (A. C.)

O NOUĂ EMMA. La sfîrșitul lunii octombrie 1990 au fost terminate interviurile, iar în noiembrie au început deja turnările pentru exteriorizarea filmului „Madame Bovary” în regia lui Claude Chabrol. Filmările au avut loc la Rouen și în regiunea pariziană, mai precis în cantonul Lyons la Forêt (ales pentru casele sale specifice din paianță, bine conservate).

Tot aici în 1933, Jean Renoir a turnat versiunea sa pentru același subiect. Cei vîrstnici și-l amintesc încă filmînd și cum la

vremea aceea se sărbătorea Saint-Jean, Renoir a realizat „pe viu” unele secvențe cu locuitorii cartierului în costume de sărbătoare.

Acum, Chabrol, la rîndul său, a găsit aici cadrul ideal. A fost refăcută întocmai atmosfera epocii, iar cheltuielile pentru realizare au depășit 50 de milioane de franci.

Isabelle Huppert, interpreta Emmei, trebuie să concentreze în două ore șapte ani din viața eroinei lui Flaubert.

Filmul va fi gata în martie și este deja vîndut în Japonia, Italia, Spania. Revansă postumă asupra neîsemnătății unui destin provincial. (M. S.)

Cine nu i-a văzut pe MELANIE GRIFFITH în Funcționară și pe TOM HANKS în Nu vreau să fiu adult îi va putea revedea în ultimul film semnat Brian de Palma — The Bonfire of the Vanities, ecranizare omonimă după Tom Wolfe (vă mai amintiți romanul „Privește inger către casă?”). Cea mai mare dificultate la acest film a revenit regizorului care a fost obligat să găsească echivalentul cinematografic pentru stilul unic al romancierului. Delicul parodie al cuvîntului scris e suplinît de unghiurile neconvenționale de filmare și iluminare.

A încetat din viață actrița JOAN BENNETT, în vîrstă de 80 de ani. Pușinii știu însă că star-ul hollywoodian a fost printre cele mai celebre blonde ale anilor '30 dar și o celebră brunetă a anilor '40.

E BOGAT, fără îndoială, dar probabil nu îndeajuns. Nu se știește să tragă norocul de mustăți și nici să joace săptămînal la loterie sute și sute de dolari. Așa l-au „văzut”, recent, mai mulți ziaristi francezi, pe celebrul star al muzicii pop, Michael Jackson, care a implinit 32 de ani. Ce n-au prea înțeles ziaristii francezi este cu totul altceva. Michael a adunat o mare parte din averea sa din publicitate. El este în America (și nu numai acolo) starul unei reclame, în care firma Pepsi-Cola a investit 21 de milioane de dolari, dar în schimb a fost fotografiat... cu o sticlă de Coca-Cola în mînă! Totodată, Jackson și-a creat o

mare faimă de vegetarian. Asta spune el, dar francezii l-au descoperit, într-un McDonald's, infulecînd în grabă un hamburger special. Și atunci lumea se întrebă: n-or fi existînd și alți sponsori de care nu știe nimeni!... Singurul lucru veridic din toată reclama existentă în jurul lui Michael Jackson se referă la foarte pușinul său timp liber, cînd starul în loc să colinde localurile de noapte ale Los Angeles-ului, preferă să stea acasă și să joace scrabble!... (A. V.)

de toate

Interviu cu

Pentru că, fără îndoială, Phil Collins este starul numărul 1 al anului trecut, ne-am gândit că un interviu publicat în urmă cu 3 ani în revista „Playboy” v-ar interesa. Materialul fiind extrem de bogat și parțial publicat în numerele 2 și 3 ale revistei „Metronom”, ne-am oprit la o serie de probleme neexplorate de articolele publicate la noi în ultima vreme. Evenimentele actuale din viața artistică și personală vă sint, desigur, cunoscute. Mai puțin opiniile lui Phil Collins despre ce a făcut în multiplele domenii în care s-a angrenat de-a lungul anilor.

P. : Ce părere ai de influența apariției casetelor video asupra muzicii ?

C. : Cred că discuri ce altfel sint mediocre au fost cuplate cu imagini reușite, au fost difuzate mult și astfel au devenit hituri. Nu-mi place faptul că, prin video, muzica e legată de muzica pe care o face. Pe vremuri, adică acum câțiva ani, cumpărai un disc, îl ascultai, probabil te uital la coperta lui în timpul asta, imaginația îți era pusă la treabă. Casetele video îți fură acest lucru. Mai mult, de cele mai multe ori, programul video nu e după ideea grupului. Dar video e un rău necesar. Dacă nu faci și un video, discul se vinde mai slab.

P. : Ai făcut mare vilvă la TV cu apariția la concertul „Live Aid”, cind ai zburat 6 000 mile cu un avion Concorde să apari simultan în Anglia și America. Cum s-a întâmplat ?

C. : A fost chiar o întâmplare. Cind mi s-a cerut să particip le-am zis : „o să cînt cu oricine”. Sîng mi-a telefonat să-mi spună că ar trebui să facem ceva împreună. Intre timp am aflat că e posibil să iei o cursă Concorde și să cînti la ambele spectacole. Mai întii Duran Duran intenționau să plece în Anglia, apoi în America. Au renunțat. Din întâmplare, am fost singurul care a făcut-o. Nu voiam de fapt să traversez oceanul să-mi cînt încă o dată cîntecele. M-am întîlnit cu Robert Plant, care mi-a spus că ar fi grozav să-l chemăm și pe Jimmy Page să cîntăm vechile cîntece Led Zeppelin. Voiam să vin mai devreme să repetăm. Le-am spus că știu cîntecele de la cap la coadă. La concert ritmul a fost aiurea și, fiindcă am fost singurul care n-a fost la repetiție, se părea că a fost vina mea, însă aș pune mina-n foc că n-a fost. Tony Thompson o luase cam repede, cred că avea puțin trac. Pînă la urmă am avut succes datorită fascinației pe care o exercită numele Led Zeppelin. Mi-aduc aminte că în mijlocul spectacolului chiar mă gîndeam cum o s-o scot la capăt. Călătoria cu Concorde a susținut împletirea celor două evenimente. A fost o zi uimitoare. Fusesem la Londra de dimineață, cîntasem cu toți oamenii aceia. Eric mă prezentase lui Dylan și Keith Richards și lui Ronnie Wood, apoi în America cîntînd „Stairway To Heaven”. A fost extraordinar.

P. : În cîntecul „In The Air Tonight” spui că persoana pentru care cînti te-a părăsit pentru altcineva.

C. : Lumea mă întreabă : „nu te simți jenat ? Îți dezvălui viața privată ochilor tuturor”. Că n-ar trebui să-i las să vadă că am fost lovit, că plîng, că fac lucruri nedemne de un bărbat. Însă lucrurile astea nu mă deranjează.

P. : Durerea despărțirii, a pierderii cuiva drag, e o temă ce apare în multe din cîntecele tale.

C. : Poți spune multe în cîntece, evident, cind ai trecut printr-o întâmplare ce te-a afectat profund. Te „deschide”, poți să observi mai multe și gama de senzații devine mai largă. Pentru mine înseamnă un pas înainte să pot să exprim toate acestea. În multe din cîntece vorbesc de o nepuțință a comunicării. Cîntecele sint ca scrisorile. Multe, mai

ales de pe albumul „Face Value”, vin din experiența pierderii cuiva, ca și altele, de pe alte albume : „Why Can't It Wait Till Morning”, „It Don't Matter To Me”, „I Cannot Believe It's True”. În ultimul este vorba de perioada de după „moartea” sentimentului, cind „eroul” încearcă să se descurce în realitatea crudă ; încearcă din răsputeri să se ridice. „Do You Know Do You Care” are aceeași temă. În ce privește, însă „In The Air Tonight” e chiar opusul acestei situații. S-a născut din pasiune.

P. : Cum începi un cîntec ?

C. : De obicei cu un ritm. În ultima vreme am folosit mult tobele electronice. Ritmul poate schița întregul cîntec pentru mine, poate impune o stare de spirit. Dau drumul tobelor și încep să clădesc. De exemplu, aveam un ritm în minte — mă gîndeam la un cîntec al lui Michael Jackson de fapt — cind am adăugat un cor. Versul „One More Night” s-a potrivit pur și simplu melodiei. Restul a fost făcut foarte repede.

P. : Prima ta dragoste...

C. : Sint tobele, bineînțeles.

P. : Ce bateriști te-au influențat ?

C. : Cam toți, începînd cu Charlie Watts pînă la Ringo, Keith Moon, Buddy Rich, Tony Williams, Steve Gadd. Mai ales Ringo. El e fericit să facă ce trebuie într-un cîntec. Părțile de tobe din „Strawberry Fields Forever”, „Ticket To Ride”, tot albumul „Revolver” sint extraordinare. La ora actuală mă interesează mai ales sunetul tobelor și să cînt ceea ce folosește cîntecului. Ascult cîntecele mai vechi și nu-mi vine să cred. Acum mă interesează să fac ce trebuie într-un cîntec și nu să improvizez cît pot de mult.

P. : Pentru una din primele tale schimbări de atitudine e de vină George Harrison de la Beatles, nu ?

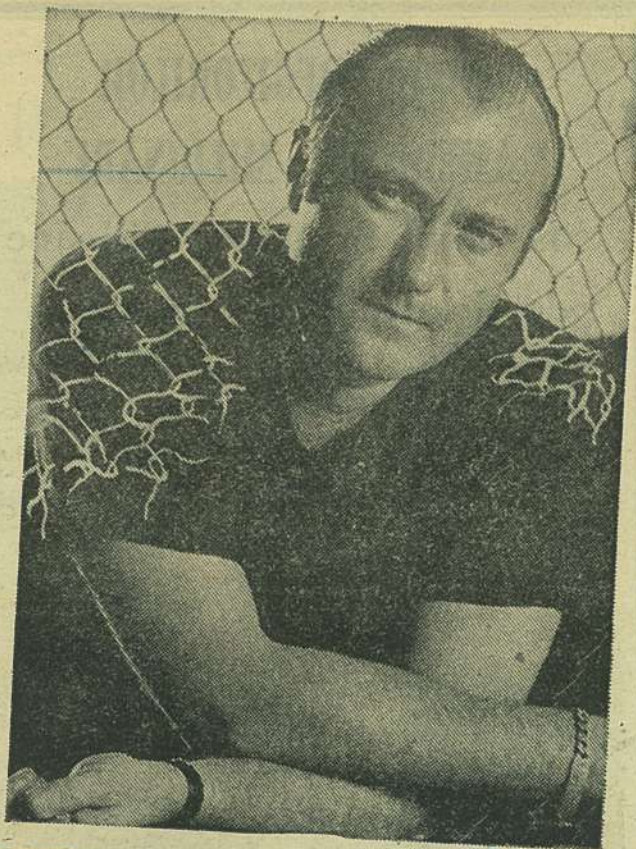
C. : Da, cind aveam 17 ani, el înregistra „All Things Must Pass” în Abbey Road ; am primit un telefon de la impresarul meu din acea vreme, George Harrison avea nevoie de un baterist. Așa că am urlat la taximetristul ce voia să-mi arate Londra să ajungă mai repede la Studiouri. Eram năucit. Ringo era la tobe, Harrison cînta la chitară, Klaus Voorman la bass, Billy Preston la pian, Badfinger, chitară, Maurice Gibb, keyboards și Phil Spector era producător. Mal Evans, bătrînul impresar al Beatles-ilor era într-un colț. Era ca într-un vis.

P. : Așa că ești pe albumul „All Things Must Pass” ?

C. : Phil Spector zicea tot timpul „doar tobe și chitară” sau „doar tobele și pianul”. De cite ori zicea tobe credeam că se referă la mine. Aveam miinile roșii, mă ustureau. După o oră, după toate combinațiile de instrumente zice : „OK, și acum tobele singure” ; aveam miinile moarte. Ringo a înțeles ce se întîmplă și a zîmbit ușor. N-au folosit înregistrarea de atunci pentru versiunea finală.

P. : Ce muzică te-a impresionat prima dată ?

C. : Bineînțeles, muzica Beatles-ilor. Stăteam în fața o-

glinzii, cu o rachetă de tenis în miini, ziceam că sint John Lennon. Mi se întîmplă și acum. Cumpăram fiecare album de-al lor. În casă, soră-mea asculta Tommy Steele, un fel de James Dean al englezilor, dar eu aveam urechi doar pentru Beatles. Am cîntat de la 5 ani, de la 12 ani am avut mereu tobe, cîntam la spectacolele clubului tatălui meu, acompaniînd pe cite cineva.

P. Se zice că bateriștii sint tipi mai timizi, care stau în spate, ascunzîndu-se după tobe. Ce părere ai ?

C. : Nu e cazul meu. Eu n-am fost deloc sfios. Cind mama a renunțat la magazinul de jucării și s-a angajat la o agenție pentru actori-copii, m-a trimis la o selecție pentru filmul „Oliver” și am căpătat un rol principal. Directorul școlii a zis „bine, băiete, dar nu poți lipsi de la școală”. A trebuit să aleg între școală și teatru, așa că am ales teatrul. Am jucat în plesă timp de șapte luni. După aceea, alte viziuni, alte roluri, la TV și în citeva filme — am fost dublură în „A Hard Day's Night” și apoi în „Chitty Chitty Bang Bang”.

P. : În timp ce erai la școala

dramatică, te mai interesau tobele ?

C. : Am cîntat în Real Thing — formația școlii. Fosta mea soție era și ea în formație. Am dat examenele de sfîrșit, însă n-am luat decît trei. Nu sint un timpit, însă nu sint nici serios. Pe cind învățam pentru examene, grupul Byrds tocmai scosese „Younger Than Yesterday”. Mă interesa mai mult decît examenele. Atunci am hotărît să mă las de actorie și să mă fac baterist. Ai mei au fost dezoiați cind au auzit, mama primea telefoane cu oferte pentru mine la care răspundeam negativ. Tata era supărat pentru că se mîndrise cu mine, mă și vedea actor în West End (cartier aristocratic din Londra unde se află teatrele, sălile de concert etc.), apoi mai erau și ziarele pornite împotriva grupurilor rock, pe care le alăturau drogurilor, scandalurilor. De parcă eu asta voiam. Păcat... n-a apucat să mă vadă reușînd în muzică. Aș fi vrut să vadă că n-am ajuns un drogat sau mai știu eu ce. Să vadă că muzica înseamnă ceva deosebit. Că am făcut bine cind am renunțat la actorie.

P. : Deși la început n-a fost chiar așa.

C. : Da, am fost în mai multe grupuri care n-au avut succes. În cele din urmă am cîntat un anunț în ziar — Genesis căutau un baterist. Asta era în 1970. Prin 1973 am reîntîlnit-o pe Andrea, prietena mea din școală și ne-am căsătorit. Peter (Gabriel) a părăsit grupul în 1975. Eu am divorțat în 1978. Dar îată că Genesis a împlinit 15 ani.

P. : Ce admiratori are un cîntăreț din generația ta ?

C. : Puști, dar și adulți. În Anglia admiratoarele sint probabil mai în vîrstă — gospodine de vîrstă mijlocie. În America vîrsta lor e de 15, 16, 17 ani. Cind merg la cumpărături cu soția mea în Los Angeles ne opresc femeii, dar și fete de 16 ani. O puștoaică a venit o dată și mi-a cerut un autograf pentru mama ei. M-a amuzat grozav chestia asta.

P. : Ești surprins să fii considerat un sex-simbol ?

C. : Da, însă am o teorie : de cite ori se ține vreun concurs de frumusețe masculină, apare Woody Allen și cîștigă. Pentru mine — asta salvează situația. Woody Allen are o poziție mai sigură acolo, pe primul loc, decît mulți bărbați frumoși. Îi bate la proba personalitate. Umorul său e mult mai impor-

tant decît orice altceva. Probabil că mă dovedesc mai bun decît alții pentru că am personalitate, mai degrabă decît ca aș fi arătós.

P. : Un critic scria odată că arăți ca un tătíc.

C. : Mi se spune de multe ori. Nu prea știu cum s-o iau. Port pantaloni largi pe care mi-i ridic citeodată pînă la piept. Asta mă face să arăt ca un tătíc. Și apoi, cred că sint sensibil ca un tătíc.

P. : Foarte multe celebrități te admiră. Spune citeva nume !

C. : Să zic ? Bine. Jack Nicholson, Tom Selleck, Audrey Hepburn, Kathleen Turner, Michael Caine, Meryl Streep, Jessica Lange. Voiam să merg să-i spun lui Meryl Streep că a fost fantastică în „Out of Africa” (Departa de Africa). Sint foarte emoționat că vedetele pe care le văd la TV, staruri vestite, vin să mă vadă.

P. : Nu te-ai gîndit niciodată că ești un superstar ?

C. : Deloc. Nu mă consider cine știe ce vedetă. Îmi cîștig pîinea. Sint norocos s-o scot la capăt.

P. : Mai mult decît alii. Ce înseamnă banii pentru tine ?

C. : Dacă vreau ceva îmi spun că am muncit pentru acel lucru, că-l pot avea tocmai de aceea. Stringeam mereu bani și nu cheltuiam, mă temeam că la 50-60 de ani o să am nevoie de ei. Și acum gîndesc la fel. Mai demult nici n-ar fi putut fi vorba să merg cu Eric să cumpăr un costum de 1 000 de lire. Acum poate-poate aș face-o. Însă încercăm, eu și Jill — soția mea —, să trăim dintr-o sumă fixă pe săptămînă. Amin-doi avem gusturi și hobby-uri modeste. Ea colecționează pudriere și veselă din bachelită ; eu — jucării de cositor și avioane. Am o mașină de 5 ani, o simt ca pe un vechi prieten. Așa că banii îmi servesc drept garanție ; dacă mi-aș rupe miine un picior, n-o să am de ce să mă îngrijorez. Intre timp cheltuiesc foarte puțin.

P. : Odată rockul era un joc pentru tineri ; ești unul dintre puținele staruri rock adulte. Ce părere ai de asta ?

C. : Mă face să mă simt undeva pe la mijloc. Dar cred că poți fi adult și să nu fii totuși plictisitor. Sint mulțumit să știu că am crescut mare și pot simți încă profund, și încă am ceva de spus.

Traducere și adaptare
CRISTINA GHEORGHE

POP Rock

AFIȘE ȘI AFIȘE

Tot mai numeroase pe pereții Capitalei, și bănuiesc nu numai, afișe tip „ghiveci” care nu fac decât să scadă nivelul publicului și eventual să crească bugetul organizatorilor. Asta în situațiile în care „ghiveciul” este gustos! Unele dovedesc o gravă necunoaștere a limbii române ca să nu mai vorbim despre alte limbi de circulație internațională. Priviți cu atenție afișul fotografiat de colaboratorul nostru Dan Atanasoae și veți găsi suficiente motive de îngrijorare și zimbete. Niciieri, în lume, genurile nu sînt amestecate într-un astfel de mod. Muzică ușoară, circ, folclor, streaptease, pot fi adunate într-adevăr pentru un spectacol de varietăți, dar formula devine permanentă iar șansa spectatorilor de a-și alege este diminuată. Pentru 10 februarie

„Filarmonica de Stat Ploiești” anunța 2 concerte intitulate tentant dar și sugestiv „Cine sînt... teroristii” cu Maria și Marilena Cornescu, Draga Olteanu, Silvia Dumitrescu, Ileana Stana Ionescu, Tita Bărbulescu, Nae Lăzărescu, Marin Moraru, Puiu Călinescu, Mădălina Manole, Daniel Iordăchioaie, „formația vocal-instrumentală” (s-a păstrat și terminologia consiliului culturii, pentru că altfel era normal să scrie grup rock, dar se speriau supporterii familiei Cornescu!) Compact din Cluj cu solistul Paul Ciuci („reintors din S.U.A.”). Mai apărea și copilul minune Laurentiu Duță. Căm cite minute poate sta pe scenă oricare dintre cei amintiți într-un program de 2-3 ore? Dacă un spectator vrea să-l vadă pe Marin Moraru sau pe Mădălina Manole, ce satisfacție poate avea? Aproape oricare dintre artiștii afișului poate susține un recital de sine stătător. Poate doar copilul minune mai are de așteptat. Ce câștigă vedetele dintr-o astfel de formulă? Financiar? Ar trebui să fie bilete de 200 de lei ca să mulțumească pe toată lumea. Reputație? Mai toți și-au câștigat-o demult. Se va spune că publicul e mulțumit și asta contează. Ne vom strădui să aflăm dacă este așa. Pentru 21 și 24 februarie se anunță o „bombă” și mai mare. Societaea Dona & Co. Ltd. construcții-investiții, sponsor general, Televiziunea Română și New Stars Shows International Agency ne invită la spectacolul „Dolarii... ah, dolarii!” urde se pot obține bilete, prin tragere la sorți, bilete care la sfîndul lor ar putea aduce câștiguri de pînă la 10.000 de dolari. Și pe acest afiș găsim 14 nume din toate domeniile, inclusiv un „program special Sexy Muzical” (pe cea mai frumoasă scenă din țară!). Nu lipsește nici aceleași nume: Draga Olteanu-Matei, Nae Lăzărescu, Puiu Călinescu. Nu enumerăm distribuția deoarece nu reclama este scopul articolului de față, ci mai curînd un semnal de alarmă pentru artiști care riscă să se devitalizeze, pierzîndu-și supporterii și așa cam „deturnați” de Televiziune. Talentul și valoarea n-ar trebui „donate” oricui și oricum, chiar dacă toți avem nevoie de fonduri pentru a supraviețui. Vom rezerva spații oricînd va fi nevoie, anunțurilor de concerte pentru a-i ajuta pe cititori să-l vadă pe cei îndrăgiți, dar asta nu ne împiedică să avem rezerve față de modul de alcătuire a „rețetelor”!

Ultima fotografie realizată de Dan Atanasoae în 1989

Candy Dulfer

Solista olandeză ni se înfățișează exact așa cum este: în vîrstă de 21 ani, destul de frumoasă, absolut normală, cu o sănătoasă conștiință de sine și o averiune nedisimulată față de isteria show-business-ului. De fapt, nici nu are nevoie de mijloace artificiale pentru a atrage atenția.

În vara acestui an, solo-ul de saxofon interpretat în piesa lui Dave Stewart, „Lily Was Here”, a cucerit clasamentele europene, iar lista muzicienilor cu care a colaborat pînă în prezent este, singură, o recomandare convingătoare: alături de Prince a stat pe scenă, în studio și chiar în fața camerelor de filmat (video-clipul „Party Girl”), iar pentru Pink Floyd și Van Morrison și-a extenuat plămîni.

„Bineînțeles că sînt mîndră de colaborarea cu acești oameni, dar nu copleșită. Nu eu i-am solicitat — totul s-a produs de la sine”. Tînăra doamnă discută despre personalități puțin mai entuziasmată decît despre ultimul șofer de taxi cu care a călătorit.

„A fost interesant să cunosc astfel diferitele moduri de lucru ale muzicienilor. Prince lucrează ca un dement, se află într-o permanentă luptă. Dave Stewart este exact opusul — amabil, vesel, relaxat — nimic nu i se pare foarte grav și, cu toate acestea, are succes. Pink Floyd sînt aceeași hippies perfecți, de asemenea foarte relaxați, aproape exagerat de relaxați, iar Van Morrison nu este nici pe departe tipul lipsit de caracter, cum se spune despre el”. Dar idealul tînerei soliste nu este să fie doar invitata unor personalități muzicale, chiar dacă i se pare „foarte plăcut” să fie rugată de Eurythmics să participe la turneul lor.

„Visul meu a rămas același: să am o trupă proprie, cu care să-mi cînt solo-urile într-un club”. În acest scop, Candy Dulfer, fiică de saxofonist de altfel, exersează asiduă încă din copilărie la instrumentul său, tehnica interpretativă învățînd-o de la tatăl ei. „În locuința noastră se găseau întotdeauna cîteva saxofoane, așa că am început prin a încerca unul. Cred că dacă mama ar fi lucrat într-un birou, aș fi încercat să bat la mașină”. La 15 ani, Candy și-a alcătuit o trupă, Funky Stuff, pe care, în componență mereu schimbată, o conduce și astăzi. „Cu siguranță că celorlalți muzicieni, majoritatea în vîrstă de 30 de ani, li se părea cel puțin curios să fie îndrumați de o puștoaică de 14 ani. De fapt, eu nu le pretindeam decît seriozitate și punctualitate”.

Albumul ei de debut, „Sexuality” („Niciodată nu m-am gîndit să scot un disc — părerea mea este că un muzician adevărat nu cîntă decît bine”) îi poartă deplin amprenta personalității, la realizarea lui fiind sprijinită doar de chitaristul Ulco Bed.

„Sînt mulțumită de rezultatul pe care noi — 2 tineri, de 20 și respectiv 22 ani — l-am obținut singuri”.

Fragilă olandeză nu acceptă ideea de „sex slab”:

„Sînt atît de multe fete în lumea muzicală, care se plîng de inferioritatea sexului nostru. Dacă lucrezi însă foarte serios, în numai cîteva ani, ca femeie, reușești să ajungi în vîrf. Trebuie doar să stăpînești perfect un instrument și ești oricum ceva deosebit — nici măcar nu trebuie să excelezi, cum este cazul bărbaților. Cine ar putea dori să ne împiedice ascensiunea?”

Traducerea și adaptarea
MĂDĂLINA GILCA

Microportrete

La numai 27 de ani, se poate spune despre cîntăreața de culoare, Whitney Houston că este o adevărată vedetă. Fiica cunoscutei cîntărețe de rythm & blues, Cissy Houston și verișoara celebrei Dionne Warwick, Whitney și-a început cariera de cîntăreață încă de la 11 ani, cînd cînta în corul unei biserici.

La 15 ani ea lucrea deja cu Chaka Khan și Lou Rawls ca „back vocal”. Încă de la prima sa apariție pe scenă, alături de Jermaine Jackson, cu melodia „TAKE GOOD CARE OF MY HEART”, a fost foarte apreciată și a avut un mare succes.

În 1984, după înregistrarea primului său album, care îi purta numele, casa de discuri entuziasmată de succesul extraordinar a tipărit calendare pe care a scris „Este anul lui Whitney”. Previțiunile casei de discuri s-au dovedit adevărate, Whitney cucerind în același an două prestigioase premii Grammy.

La începutul anului 1986 Whitney a ocupat primele locuri în topul din Anglia și Top 10 USA. În 1983, după Olimpiada de la Seul, Whitney înregistrează single-ul de mare succes „THE WINNER TAKES IT ALL”.

După o perioadă de absență, Whitney revine în fruntea cîntăreților, cu albumul „I'm your baby tonight”. Noul său album conține atît melodii de dans, cît și cîteva melodii lente, romantice.

Lui Whitney îi place foarte mult să cînte la spectacole organizate în sprijinul copiilor orfani, al celor bolnavi de SIDA, sau pentru alte opere de binefacere. Astfel ea și-a cucerit foarte mulți admiratori și fani care o consideră un Michael Jackson în versiune feminină.

Adresa: c/o Bloom, 3455, Sunset Blvd, 11th floor, Los Angeles, U.S.A.

ANCA ALEXANDRESCU

după 20 de ani
aurel gherghel
LADA CU LAHIRTUAGE

„Mai bine trăim murind/
decît să murim trăind“

Ieri seară îi spuneam lui Andrei că am tot materialul gata pentru acest număr. Și iată cum, doar o VOCE din fundalul reclamei TV pentru filmul „Sezonul pescărușilor“ îmi modifică radical „pagina“. Era vocea lui Mircea Florian! Doamne, cum mai trece timpul! Și cită viața ascund și readuc în prezent doar cîteva frînturi din TRECUTUL A-FECTIV. Dacă îl ai!? Chiar dacă ar fi numai o consolare a „bătrînilor“, acest trecut îmbogățește și chiar „face bine“ (sau poate că este o frînă?) în socul adaptării la stresantul prezent. Dintr-o scrisoare datată februarie 1971 și trimisă de Danciu Edmond (str. Prisa-sa Dornei 12, bl. N13, sc. 1, ap. 26 București) extrag un mesaj valabil și azi și mereu...

„Pămîntul este mare / În el trăiesc oameni. Nici unul nu este singur. / Poate fiindcă există muzica. Ea construiește/punți între oameni diferiți / ai unor lumi diferite. / Nu ne miră. // Om înseamnă o comunicare. Nu între / regiuni de pe pămînt. Căci ele n-au suflăt; / nu suferă, nu se bucură... / ca oamenii. / Să fim împreună. Și la bine și la rău. // Să luptăm contra distanțelor. Contra tăcerilor / care ucid... / Dar cum? Prin muzică. Căci ea / n-are chip. Este ca un vis, vis al / unor încercări reale. // De cunoaștere, de prietenie, de înțelegere. // De biruință a Obscurului. Ce-a / generat însăși visul. / Treziri oamenilor din vis! / Inșă / nu-i alungați plămîntea. / Cum? // Prin muzică. Toț ea va / lîmpezi sufletul de himere. / Aș-

Ovidiu Lipan „Tăndărică“

făcută era corectă, căci vocea reporterului o acoperea complet pe a lui John. Apoi s-a văzut clar că John Lennon nu cunoștea situația de pe noi. Pe la sfîrșit spunea: „Sper că românii le plac noile mele compoziții, cele pe care le fac acum“. Dar de unde să vedem dacă ne plac sau nu, cînd ele nu sînt transmise... Apoi a venit „gluma“: „Sper să vizităm România — spunea John — cit de curînd“. John Lennon în România! De unde această minune? M-a frapat și faptul că lui Yoko, care se afla lângă John, nu i s-a pus nici o întrebare. De ce? "

Intrebări, întrebări... Și John s-a dus...

Și iată de ce am schimbat materialul pentru acest număr! Resimt ca o durere lipsa informațiilor despre generația mea (și a noastră), a celor care am crescut alături de nașterea și explozia muzicii rock. Iată-l urcat într-o remorcă auto, în curtea unui liceu bucureștean (se vede și Doru Stănculescu alături) pe Mircea Florian. Datele mele despre el se opresc în 1985, nu și prietenia de o viață, chiar dacă în ultimii ani se rezuma la cite o vedere trimisă de Crăciun. Iată-l și pe Richard Oschanitzky... în curînd vor fi zece ani de la trecerea lui în neființă. Și pe Ovidiu Lipan-Tăndărică, miticul baterist al lui „Roșu și Negru“ și apoi al lui „PHOENIX“, trecut ilegal în Vest, într-un moment-eveniment egalat doar de „fuga“ Nădiei Comănești. Și pe Nancy Brandes într-o fotografie făcută la „armată“ și publicată în „Săptămîna“ într-o vreme în care în presă militarii apăreau doar de „Ziua armatei“, privind optimiști spre viitor. De altfel, voi mulțumi și aici Domnului Eugen Barbu pentru tot ce a făcut posibil pentru muzica și generația mea (Pagina Top, „Galele“, „Săptămîna Top“ etc.). Și iată-i pe cîțiva dintre cîștigătorii referendumului „Săptămîna top '71“, care ne dovedeau prin scrisorile lor că „poporul nu doarme“, că există și în țara asta un larg curent subteran de luciditate și curaj, chiar dacă nu putea trece bariera spre lu-

mina publică. Și cite zeci de scrisori „am furat“ și le-am distrus, de frica unui control „din afară“ al curierului Top și știam că fac acest lucru cu sentimentul tacit al întregii redacții...

Unde sinteți și ce mai faceți voi, prietenii mei? Ce-ar fi să ridicăm un curcubeu între generații, între realitate și vis prin muzică și... scrisori.

Richard Oschanitzky

ternind înțelegere între oameni / Intre vis și realitate. Asemeni / curcubeului; // Intre FURTUNA și SENIN // P.S. Dat fiind întinderea de ape din țara noastră. Ce ziceți n-ar fi timpul să apară curcubeu?

Dar să mai reținem o scrisoare din 1972 (Kristov Nicușor—FREE, str. Anastasie Panu 1, București): „Am avut marea satisfacție de a urmări marți, 2 mai, la Postmeridian, un interviu cu John Lennon! Da, da... a fost un interviu cu un fost Beatles. Este pentru prima dată cînd la posturile noastre de televiziune apare un component (măcar unul) din fostul grup Beatles! Cînd am citit programul TV nu-mi venea să cred. Mă așteptam ca interviul să nu fie dat, dar totuși a fost transmis. Dar urmărind interviul am rămas dezamăgit. Niște întrebări ridicole, fără noimă. Și nici nu am urmărit dacă traducerea

Nancy Brandes

TOP TOP TOP
CURIERUL NATIONAL

● Continuăm cu propuneri fără de care nu putem alcătui acest top. Cum bine a sesizat un cititor, lângă talon trebuia să trecem adresa noastră și eventual numărul de telefon. Așa că am recepționat mesajul. Acum ne veți scrie dacă veți dori, precizînd pe plic „TOP 30“. Titluri pentru „Top 5“ (secția română, cu cite 5 melodii pop și rock): „Ce mai vrei?“ — Gabriel Cotabiță, „Frumoasă doamnă“ — Daniel Iordăchioaie, „Trup și suflet“ — Doina și Mihai Pocorschi (cu Formula 5), „Rockul iubirii“ — Mădălina Manole, „Sint umbră ta“ — Angela Similea, „Dragostea de-o viață“ — Mirabela Dauer, „Happy End“ — Otilia Romea, „Singur în noapte“ — Compact B., „Ana“ — Cargo, „Urmează-ți destinul“ — Amala, „Lanțuri“ — Kripton, „Oriunde te vei afla“ — Holograf, „Totul sau nimic“ — Iris, „Marșul de la Mizil“ — Roata, „Dă Doamne cîntec“ — Laura Stoica, „M-am îndrăgostit numai de ea“ — Duce Bertzi, „Fata de nisip“ — Pro Musica ș.a. Lista rămîne deschisă. Nu este obligatorie noutatea absolută a pieselor ce fac parte din top, știut fiind ritmul ceva mai redus al creației autohtone la care se adaugă dificultățile tehnice ● Propuneri pentru „TOP 10 ROCK“ (secția străină): „High Enough“ — Damn Yankees, „Something To Believe In“ — Poison, „Bring Your Daughter... To The Slaughter“ — Iron Maiden, „Got The Time“ — Anthrax, „Money talks“ — AC/DC, „Too Tired“ — Gary Moore, „Give It Up“ — ZZTop, „Miracle“ — Jon Bon Jovi, „Miles Away“ — Winger, „One And Only Man“ — Steve Winwood, „I Saw Red“ — Warrant, „If You Needed Somebody“ — Bad Company, „Tease Me Please Me“ — Scorpions, „Spend My Life“ — Slaughter ș.a. Probabil că începînd cu numărul 4 (în cel mai rău caz, numărul 5) al revistei vom publica cele patru clasamente ce alcătuiesc „TOP 30“. Nu ne rămîne decît să așteptăm scrisorile voastre!

Clasament Germaniană

SINGLES	LONGPLAYS
1 Because I Love You Warner Bros. Records, USA Stevie N. BGM-DA Music Distributors - 01007, Mail 10507	1 Rocky V Soundtrack Capitol Music Company - 01007, Mail 10507
2 Situation Polygram, France Yazoo - 01007, Mail 10507	2 The City Vanalis Capitol Music Company - 01007, Mail 10507
3 I Call Your Name Waltair, France a-ha - Warner Bros. (WEA) - 01007, Mail 10507	3 Don't Explain Robert Palmer Capitol Music Company - 01007, Mail 10507
4 I'm Not In Love Gouldman, Stewart, Man Keel Will To Power - Epic (Sony) - 01007, Mail 10507	4 You'll Wash I'll Dry Everyday People Capitol Music Company - 01007, Mail 10507
5 Ganz egal Dunich, Rom. Kanakani Meridian Music - Polygram (PA) - 01007, Mail 10507	5 Rhythm Of Love Kylie Minogue Capitol Music Company - 01007, Mail 10507
6 All The Man That I Need Pacheco, Gomez, Warner Chappell Whitney Houston - Arista (BMG Ariola) - 01007, Mail 10507	6 World Clique Dee-Lite Capitol Music Company - 01007, Mail 10507
7 Megamix Lennon, Cohen, Harrison, Sampel, Lombard Black Box - Polygram (PA) - 01007, Mail 10507	7 Some People's Lives Bette Midler Capitol Music Company - 01007, Mail 10507
8 My Definition Rohlfman, Richard, Jovic, Warner Chappell Dream Warriors - Island (BMG Ariola) - 01007, Mail 10507	8 It's Party Time Jive Bunny & The Mastersingers Capitol Music Company - 01007, Mail 10507
9 Resi, bring Bier White, White, Young Tony Marshall & Roberto Blake - White (BMG Ariola) - 01007, Mail 10507	9 Heat Lenny, Michaels & Soulester Capitol Music Company - 01007, Mail 10507
10 From A Distance Gail, Gail, Warner Chappell Bette Midler - Atlantic (East West) - 01007, Mail 10507	10 No More Games New Kids On The Block Capitol Music Company - 01007, Mail 10507
11 All This Time Sings, Steve, L&R Sling - Arista (BMG Ariola) - 01007, Mail 10507	11 Listen To My Heart Beat P. M. Simpson Capitol Music Company - 01007, Mail 10507
12 Tick Tock Vaughan, Barbara, Williams, Warner Chappell The Waiters - Epic (Sony) - 01007, Mail 10507	12 Collected Cameo Capitol Music Company - 01007, Mail 10507
13 King Of The Road John, John, Warner Chappell The Proclaimers - Chrysalis (Arista) - 01007, Mail 10507	13 Anything Is Possible Debbie Gibson Capitol Music Company - 01007, Mail 10507
14 Moneytalks Vince, Vince, Lombard, J. Albert & Son AC/DC - Arista (BMG Ariola) - 01007, Mail 10507	14 Journey Home Will To Power Capitol Music Company - 01007, Mail 10507
15 New Power Generation Prince, Power, Warner Chappell Prince - Fabrik (WEA) - 01007, Mail 10507	15 Ghost Soundtrack A&W (WEA) - 01007, Mail 10507

METAL ALBUMS (SOUNDS — 26 IANUARIE 1991)

1. „Remasters“ — Led Zeppelin, 2. „Rocking All Over The Years“ — Status Quo, 3. „No Prayer For The Dying“ — Iron Maiden, 4. „Cornertones 1967-1970“ — Jimi Hendrix, 5. „Persistence Of Time“ — Anthrax, 6. „Heartbreak Station“ — Cinderella (de pe locul 10), 7. „Slippery When Wet“ — Bon Jovi (surprinzător dar adevărat, albumul se vinde din nou, așa că ajunge și în top), 8. „The Real Thing“ — Faith No More, 9. „Shake Your Money Maker“ — Black Crowes, 10. „The Razor's Edge“ — AC/DC.

O categorie simpatică dintre topurile anului trecut:
„SURVIVOR“ (supraviețuitor)

1. Neil Young, 2. Gary Glitter, 3. Andrew Eldritch, 4. Cliff Richard, 5. John Lydon, 6. Donovan, 7. Iggy Pop, 8. John Peel, 9. Hawkwind, 10. Keith Richards. (Anul trecut Gary Glitter ocupa primul loc).
În aceeași publicație găsim și un top al filmelor. Sper să nu vă incurce prea mult prezența sa pe această pagină:
1. „Total Recall“, 2. „Wild At Heart“, 3. „Ghost“, 4. „The Krays“, 5. „Hardware“, 6. „Nuns On The Run“, 7. „Good Fellas“, 8. „Back To The Future III“, 9. „Pretty Woman“, 10. „Crimes And Misdemeanors“. Pe măsură ce le vedem le vom prezenta și comenta în pagina de specialitate. Ne puteți ajuta!
D. J.

Adresa: București, str. Ministerului 2-4

răspundem dacă suntem în stare

Prof. Gabriel Pețric (Orăștie): foarte interesantă oferta cu privire la un curs succint intitulat „elemente de chitară rock” cu atât mai mult cu cât o primesc de la un avizat care a publicat și peste hotare. Pozele cu Jethro Tull realizate de Ralph Huleț sînt foarte reușite, dar așa cum poți constata, condiția grafică, pentru moment nu permite reproducerea lor. Așa că le păstrez sau le înapoiez conform dorinței. Numărul 2 din „Metronom” îl vei primi peste câteva zile iar acum vei primi multe cereri de la amatorii de fotografii cu mari vedete ale rock-ului! Deci a se reține adresa str. Avram Iancu nr. 4, ap. 5, județul Hunedoara, tel. 956/41814. **Marius Oltean (Sibiu):** „concertele sînt rare și sălile cam goale, nu avem nici post local de radio”. Am citat din scrisoarea ta pentru a-i sensibiliza pe cei care ar putea face ceva pentru iubitorii muzicii din orașul tău. Acuza ta cu privire la emisiunea radio am recepționat-o dar am și corectat-o prin fapte. După ce ascuți două ediții ale emisiunii „Vine noaptea... în direct”, te rog să-mi comunici impresiile tale de om avizat. Conțez pe fidelitatea ta de vechi colaborator și susținător al pușinelor rubrici muzicale de altă dată. **Liviu Tătinschneider (Galați):** o trupă de „thrash” din Galați cu numele de **Kothrop** cere ajutor pentru a obține măcar un mic spațiu pentru repetiții. Iată componența pe care ne-o furnizează chiar vocalistul și basistul grupului (20 de ani): **Cristian Tănase** (tobe, 19), **Florin Subașa** (chitară, 20) și **Dragoș Ene** (chitară solo, 19). Pasul următor, după glesuirea repertoriului, este de a veni cu o casetă sau o bandă

demo la București, iar dl. Titus Andrei se va bucura să vă ajute. Dacă voi vă mutați în Capitală accesul la Radio va fi ceva mai simplu. Cu sălile de repetiții au probleme mai toate formațiile de aici indiferent de valoare sau gen abordat. Nu știu

nimic despre „Liga anti-rock” din Bistrița Năsăud dar cred că ar fi amuzant să aflăm ce statut are. Aștept noi vești de la voi. Poza trimisă prima voastră apariție în presă, sper! Să fie într-un ceas bun! **Doru Laza (Bihor, Budureasa):** o voi ruga

Cristi Tănase, Liviu Tătinschneider, Dragoș Ene, Florin Subașu

pe Anca Alexandrescu să ne ofere și aici „legături cu celebritățile” iar pe colegii de la sport să rețină doleanța ta cu privire la portrete su Senna, Proust, Lauda și mulți alții. Melodia „No More Bolero” este interpretată de către Gerald Joling. Lista cu propuneri pentru viitor am reținut-o, ba i-am dat și curs începînd cu Alice Cooper. Topurile tale pentru 1990 sînt foarte echilibrate și fără prejudecăți. Ai scris ce-ți place, așa cum ar trebui să facă fiecare. Te dau ca exemplu. Soliste: 1. Sinead O'Connor, 2. Whitney Houston, 3. Lisa Stansfield. Soliști: 1. Elton John, 2. Phil Collins, 3. Jason Donovan și Glenn Medeiros. Rap: 1. MC Hammer, 2. Snap, 3. Technologic. Acum cred că știi unde trebuie să-ți faci abonament. Adresa este pe ultima pagină. **Claudiu Seder (Hunedoara):** poți folosi adresa mea iar deocamdată vei primi câteva numere din „Pop Rock'N Sport” pînă îmi vei semnalna dacă îți satisfac pretențiile. Și pe ale prietenilor tăi. **Doru Bălan (com. Slobozia, jud. Giurgiu):** colecția ta impresionantă mă interesează în mod deosebit. Dacă ai putea să-mi expediezi și lista cu albumele rock străine, am demara o colaborare pe cîntec. Îți mulțumesc pentru cuvintele încurajatoare. Aveam nevoie. **Florin Marcu (București):** propui o emisiune „Metronom”? Păi, eu știu că există una realizată de George Limbășanu. Probabil că s-a plictisit între timp. Impreună cu colegii de la Societatea muzicală „Metronom” voi încerca să reiau tradiția și oricum memoria lui Cornel Chiriac nu va dispărea. **Arcadie Zaporjanu (Chișinău):** ești al doilea corespondent de peste hotare, ceea ce înseamnă mult pentru primele numere ale revistei. Frumoase felicitările tale de Anul Nou și sper să primesc vești bune, măcar din domeniul muzical! **Adele Andrei (Ploiești):** un club de fani al lui Elvis Presley? Nu mi-ai scris asupra activității clubului și nici adresa n-ai dat-o pentru a atrage alți tineri, dar mai ales tinere îndrăgostite de „regele rock-ului”. Texte din repertoriul lui vom publica. Așteaptă puțin să ne lămurim asupra modului în care gospodărim spațiul avut la dispoziție. Și MI-

haela D. din Pitești este o mare suporteră a lui Elvis dar nici ea n-a trimis adresa. Ce ne facem fetelor? **Dorin Vidrasciuc (Iasi):** acum am primit o serie de fotografii inedite cu Gabriel Cotașbiță dar aștept un moment prielnic pentru a le asocia unui interviu. Numai dacă ești de acord!? **Chelu Marius (Mioveni, jud. Argeș):** ai solicitat texte ale unor cîntece interpretate de Phil Collins, Skid Row, Alice Cooper. Iată-ți pe primul:

I WISH IT WOULD RAIN DOWN

You know I never meant to see you again
And I only passed by as a friend
All this time I stayed out of sight
I started wondering why

Now I ooh now I wish
It would rain down
Down on me ooh yes I wish
It would rain
Rain down on me now
Ooh yes I wish it would rain down
Down on me ooh yes I wish
It would rain down on me

You said you didn't need me in your life
Oh I guess you were right
Ooh I never meant to cause you no pain
But it looks like I did it again

Though your hurt is gone
Mine's hanging on inside
And I know oh it's eating me-
It's eating me through every
night and day
I'm just waiting on your sign

'Cos I know I know
I never meant to cause you no pain
And I realise
I let you down
But I know in my heart of hearts
I know I'm never gonna
hold you again

Just let it rain
Down on me
Just let it rain

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Brian se convinsese de acest lucru după apariția lor în „Sunday Night at the Palladium”, cînd vinzarea de discuri s-a quadruplat chiar a doua zi, așa că și-a concentrat atenția pe „Ed Sullivan Show”, emisiunea cotată cel mai bine în 1963. În mod cu totul neașteptat, a fost dispus să negocieze în problema apariției Beatles-ilor în show-ul său. Ed Sullivan fiind un impresar și realizator extrem de versat și cu fler, care și-a calculat imediat potențialul exclusivității de a-i prezenta pentru prima oară pe Beatles Americii, chiar dacă aceștia ar fi însemnat doar o curiozitate. Sullivan și-a reamintit, mai întîi de toate, reîntoarcerea lor la aeroportul din Londra, după turneul din Suedia din toamna precedentă. Fusese impresionant de faptul că primirea nu era pur conjuncturală, ci se baza pe succesul unor cîntece. Tumultuoasa lor sosire împietase asupra călătoriei sale doar! Sursele lui de informare din Anglia transmiteau multe lucruri despre Beatles, așa că venise timpul să-i prezinte.

S-a stabilit o întrevvedere între Brian Epstein și Bob Precht, ginerele lui Sullivan, producătorul show-ului. Precht a explicat că socrul său ar fi interesat în a-i prezenta în emisiune, dar nu cu un recital, ci doar ca noutate. Brian era stupefiat: își dorea ca ei să fie eroii principali, dar nu avea nici o altă variantă, deci a explicat. Voiau să apară la Ed Sullivan pentru că era cel mai bun, dar și ei erau cei mai buni. Învoiala la care au căzut cei doi a fost de-a dreptul extraordinară. Beatles vor fi protagoniștii a două emisiuni consecutive, pe 9 și pe 16 februarie 1964, urmînd să primească pentru fiecare cite 3.500 dolari. Chiar și cu acoperirea taxelor de transport de către Sullivan, cele 7.000 nu ar fi fost suficiente pentru toate cheltuielile. De fapt, Brian le semnase un contract de apariție, dar întreaga afacere se ridică la suma de 50.000, sumă pe care ar fi trebuit să o suporte ei.

Acum, cu contractul de la Ed Sullivan semnat, Brian s-a dus la Capitol Records. La întîlnirea cu Brown Meggs, i-a prezentat cel mai recent single, „I Want to Hold Your Hand”, despre care a afirmat că

fusese produs cu sound american, tocmai pentru a putea penetra piața Statelor Unite. Brian a insistat asupra faptului că asociat cu show-ul televizat, noul hit în Anglia se va impune și aici. Meggs nu era atît de optimist, dar conciliant, a acceptat să lanseze „I Want to Hold Your Hand”, în tiraj limitat, în ianuarie 1964, cu o lună înainte de show. Brian era superîncărcat de termen. Astfel s-a înapoiat în Anglia, în noiembrie 1963, un om fericit!

— Continuăm povestea adolescenței Sandy Steward. Paul mi-a plăcut cel mai mult în prima fază; era atît de frumuseț, sau cel puțin așa părea. George însă nu-mi plăcea, dar nu eș putea spune de ce. Cred că Beatles erau făcuți să fie iubiți sau urîți. În a doua etapă, însă, John a început să mă intereseze mai tare. Părea atît de inteligent și plin de umor, iar construcția sa biologică era extrem de sexy. Am început să îl iubesc cu frenezie. Eram obsedată de John! Îl visam aproape în fiecare noapte, iar la școală, noi, fetele, ne comparăm visele, împărțindu-ne ce ni se întîmpla împreună cu adoratul, în lumea imaginărilor, desigur. Aflasem că, dacă eram într-o stare depresivă, sau disperată, îmi puteam provoca, puteam declanșa un vis despre sau cu John, stînd întinsă, gîndindu-mă la el și adormind. Visele erau absolut minunate; făceam o grămadă de lucruri împreună, făceam și dragoste, iar prietenelor mele le spuneam a doua zi tot, cu lux de amănunte. Nu toate viziunile nocturne erau sexuale, dar majoritatea mi se păreau aievea. Tata îmi spunea că voi depăși faza respectivă, dar în momentele acelea urlam ca o disperată: „Niciodată, niciodată...”

Situația era ciudată; deși îl iubeam atît de tare pe John, lucrul acesta nu mă împiedica să întretin prietenii și cu băieții obișnuți, de la școală mai ales, John rîmînd însă cea mai importantă persoană din viața mea. Citeam toate revistele și îl ascultam cu religiozitate pe Murray the K., disc-jockey-ul care era considerat un fel de expert în materie de Beatles.

În timp, am devenit atît de disperată în dragostea mea pentru John, încît i-am scris o scrisoare Cyn-

thiei, o scrisoare frumoasă, în care îmi exprimam marea de rău că trebuie să îi mărturisesc dragostea mea pentru soțul ei și că nu-mi pot infringe acest sentiment.

Evident, nu am primit vreun răspuns. Îmi cumpărasem toate discurile. Toate fotografiile și posterele se aflau pe pereții camerei mele. Ori de cîte ori vedeam celebrele fotografii în penumbră ale Beatles-ilor, eu și prietenele mele mergeam la studioul foto și ne fotografiam la fel.

În momentele în care nimic în viață nu mi se părea demn de a fi trăit, mă refugiam în camera mea, ascultînd Beatles și mai ales vocea lui John cel adorat. Ei erau singurii care îmi dăruiau ceea ce aveam nevoie cu disperare.

Get Back

(For Organ, Regulated 48, © 1970 Lennon and McCartney)

de de mea e oana who thought he was a bit of a man, but he was no man at all. I was a girl and he was a man, but he was no man at all. I was a girl and he was a man, but he was no man at all. I was a girl and he was a man, but he was no man at all.

Cînd am aflat despre concertul de la Carnegie Hall din New York, împreună cu prietenele am hotărît să mergem să îl vedem. Nici unei adolescente din mediul în care trăiam nu i s-ar fi permis să meargă de una singură la New York, așa că ne-am pledat zile în sir cauza, argumentînd că această călătorie ar fi putut fi trecută în contul zilelor noastre de nastere, în caz contrar ar fi urmat să fugim de acasă.

GABRIELA SEICARU

(va urma)